

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetitive mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearne povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuționă și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King. Împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dollar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

TINUTURILE 'PUSTII'

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

încheierea acestui al treilea volum, aşa cum s-ar putea să fie şi unii dintre cititorii mei. În acelaşi timp, cărțile care se scriu singure (şi aceasta aşa a făcut, în cea mai mare parte) trebuie de asemenea lăsate să se încheie singure şi nu pot decât să te asigur pe tine, Cititorule, că Roland şi ceata lui au ajuns la una dintre vămile cruciale ale poveştii lor şi că trebuie să-i lăsăm acolo pentru o vreme, să răspundă la întrebări şi să completeze formulare. Toate asta nu sunt decât un mod metaforic de a spune că povestea a ajuns, încă o dată, la un sfârşit provizoriu şi că inima mea a fost îndeajuns de înteleaptă încât să mă opreasă de la a încerca să forţez nota.

Conținutul următorului volum este încă neclar, deşi vă pot asigura că problema Monoului Blaine va fi rezolvată, că vom afla cu toţii mult mai multe despre tinereţea lui Roland şi că ne vom reîntâlni atât cu Omul Tic-Tac, cât şi cu fascinantul personaj Walter, aşa-numitul Vrăjitor sau Străin fără Vârstă. Cu acest teribil şi enigmatic personaj îşi începe şi Robert Browning poemul epic *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a*, spunând despre el:

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate
Vorbele spuse de un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mişel
Cum i-aşculturam minciunile sfrunstate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate,
Se vesela când m-osândeau astfel.

Acest mincinos malicioz, acest magician întunecat şi puternic este cel care deține adevarata cheie a Lumii de Capăt şi a Turnului Întunecat... pentru cei suficient de curajoşi să o înşfăce.

Şi pentru cei care au rămas.

Bangor, Maine
5 martie 1991

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
-----------------------	---

CARTEA ÎNTRÂI.

JAKE – Frica într-un pumn de ţărână.....	17
I Ursul şi osul.....	19
II Cheia şi trandafirul	121
III Uşa şi demonul	197

CARTEA A DOUA.

LUD – Un morman de imagini frânte	283
IV Oraşul şi ka-tet-ul	285
V Codul şi oraşul	355
VI Ghicatorile şi ținuturile pustii	512

<i>Nota autorului</i>	549
-----------------------------	-----

CĂRȚEA ÎNTRI LAKE TRICĂ ÎNTRU PUMN DE TÂRÂNA

1

URSUL ȘI OSUL

1

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare profesor al lui, să credă aşa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pe deapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devinea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnăscuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscerize și să cureauțe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi Eddie rămăsese în urmă, dar pistolarul nu se arătase deranjat. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum la fel: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să ucizi.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârâu cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind înțai printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnisului era o vale magnifică, adâncă, presărată și ea de pini și călăiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau să dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și bogăți, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă Tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost

singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuaseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră să călite doar în foc. Si focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de cățiva kilometri, cronicând cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise apropierea ploii.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foițe de mică și sclipeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

– Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru o clipă el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină cețoasă reflectată într-o bară de oțel.

– Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă aș rata toate bucătelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea profesorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

– Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbătiei. Pe un copil îl poți pălmui, ca să-l corectezi, dar...

– În lumea mea, a-ți pălmui odrasla nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?“ – dar nu credea că Susannah mințea.

– Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

- Ba cred că ai văzut.

- În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spuse cu voce tare, se gândeau la felul în care se înceiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spuse că poate își amintea și ea același lucru.

- Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

- O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

- Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului“) și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eşuate – și multă meștereală – ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se ițea din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolului; tocul îi atârnase la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Grație homaroșenilor, acum era un pistolar stângaci.

- Cum e, deci? întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi râse în față.

- Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm cronicătul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănuia că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea nevoie ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

- Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucătă... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se șterse și chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn.

Și de pe buzele ei, Roland auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos totodată.

- „Nu țîntesc cu mâna mea; cea care țîntește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Țîntesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nu ucid cu arma mea...“

Se întrerupse și arătă spre pietrele însigate cu mică de pe bolovan.

- Eu oricum n-o să ucid nimic... nu-s decât niște pietricele.

Expresia ei – puțin trufașă, puțin obraznică – sugera că se aştepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea, neobrăzați și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în пădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile cronicături erau agitate, nu doar certărete; păsările aceleia păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfructau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speriașe, așa că puse informația la păstrare și se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Si cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva dacă nu profesorul? Căci nu el oare o învăță să muște? Îi învăță pe amândoi să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădeai la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și puținele note bătute în piatră ale catehismului?

Nu era oare el (sau ea) doar un șoim cu chip uman, învățat să muște la comandă?

– Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele și începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă și neastămpărată (sau cel puțin nu încă), ochii ei căpătară iarăși sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oțel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

– Nu-s?

Tonul șugubăt din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teacă.

– Nu, nu sunt, zise el, tachinând-o la rândul său. Și lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid și lipsit de umor. Susannah, ți-amintești de *fetele palide borăte*?

Surâsul ei dădu să se stingă.

– *Fetele palide borăte* din Oxford Town?

Surâsul îi dispăruse.

– Ți-aduci aminte ce au făcut *fetele palide borăte* cu tine și cu prietenii tăi?

– Aceea n-am fost *eu*, zise ea. Aceea a fost altă femeie.

Privirea îi deveni posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi și convinea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine și-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

– Da. Așa e. Că-ți place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu așa cum ești, ci tu așa cum *ai fost*. Ți-amintești furtunurile de pompieri, Susannah? Ți-amintești dinții de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta și a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, și numeroase altele, în multe nopți lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înțelesese totul, dar ascultase cu atenție, chiar și aşa.

Și ținuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

– Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea?

Acum, ochii sumbri scânteau la el periculos; îi amintea de ochii lui Alain atunci când blandul Alain era stârnit.

– Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă și te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu bâte și câini. Oamenii care ți-au spus „pizdă neagră”.

Arătă spre ele, mișcând degetul de la stânga la dreapta.

– Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân și a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat în cur. Iată-l pe cel care ți-a spus „cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari”. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spîtele scaunului tău cu rotile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minți. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *homalău*. Și cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii dia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se și coborând cu mișcări scurte și iuți sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanțe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucătile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanță, un copac se crăpă și căzu la pământ. Alte ciori croncănră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

– O, da? răsuflă ea. Așa zici?

– Așa zic. Acum spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sincer!

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucați de gheăță. Mâna ei dreaptă tremură ușor pe brațul scaunului cu rotile, ca un motor la ralanti.

– „Nu țintesc cu mâna mea; cea care țintește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Eu țintesc cu ochiul.“

– Bun!

- „Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Eu trag cu mintea.“

- Așa a fost dintotdeauna, Susannah Dean.

- „Nu ucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul ei a uitat chipul tatălui.

Eu ucid cu inima.“

- *Atunci, UCIDE-I, pentru numele tatălui tău!* strigă Roland.

UCIDE-I PE TOȚI!

Mâna ei dreaptă fu o ceață între brațul scaunului și mânerul revolverului lui Roland. Acesta ieși din toc într-o secundă și mâna ei stângă coborî, acționând cocoșul cu mișcări la fel de iuți și delicate ca zbaterile aripilor unui colibri. Șase pocnete scurte răsunară în vale și cinci dintre cele șase pietre așezate pe bolovan dispărură de pe fața pământului.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă – nici măcar nu respiră, parcă – în vreme ce ecoul se îndepărta, scăzând. Până și ciorile amuțiră, cel puțin pentru moment.

Pistolarul sparse tacerea cu trei cuvinte atone și totuși străniu accentuate:

- E foarte bine!

Susannah se uită la pistolul din mâna ei ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Un fuior de fum se ridică din țeavă, perfect drept în aerul nemîșcat, tacut. Apoi, încet, femeia îl puse înapoi în toc, sub piept.

- Bine, dar nu perfect, zise ea într-un sfârșit. Am ratat una.

- Da?

Roland se duse la stâncă și luă în mâna pietricica rămasă. O privi, după care i-o aruncă ei.

Ea o prinse cu stânga; dreapta rămase aproape de pistol, văzu el mulțumit. Trăgea mai bine și mai natural decât Eddie, dar nu învățase lecția de acum la fel de repede ca Eddie. Dacă ar fi fost cu ei în timpul schimbului de focuri din clubul de noapte al lui Balazar, poate ar fi învățat-o. Acum, înțelese Roland, în sfârșit

învăța și ea. Femeia se uită la piatră și văzu ciobitura, adâncă de abia de câțiva milimetri, în colțul de sus.

- Doar ai atins-o, spuse el, întorcându-se la ea, dar într-un schimb de focuri, uneori nici nu ai nevoie de mai mult. Când zgârii un ins, îl faci să-și piardă ținta...

Tăcu.

- De ce te uiți așa la mine?

- Nu știi, nu-i așa? Chiar nu știi?

- Nu. Mintea ta e deseori ferecată pentru mine, Susannah.

Vocea lui nu era deloc defensivă și Susannah clătină exasperată din cap. Învârtita rapidă a personalității ei uneori îl scotea din sărite; aparenta lui incapacitate de a spune altceva decât exact ce-i venea în gând avea fără greș același efect asupra ei. Era cel mai literal om pe care îl întâlnise vreodată.

- Bine, zise ea. Îți voi spune de ce mă uit la tine așa, Roland. Ce ai făcut tu acum a fost un truc ieftin. Ai spus că nu mă vei plesni, că nu mă poți plesni, chiar dacă aș fește-l-o... dar fie ai mințit, fie eşti foarte prost, iar eu știu că nu eşti prost. Oamenii nu pălmuiesc întotdeauna cu mâinile, după cum orice bărbat și orice femeie din rasa mea poate depune mărturie. În locul din care vin eu avem o vorbă: „Pot fi rupt în bătaie...“

- ....dar tachinările nu mă ating, încheie Roland.

- Ei, nu e tocmai așa, dar cred că eşti pe aproape. Oricum, indiferent cum o spui, rămâne o gogoriță. Doar nu de pomană se zice că ceea ce ai făcut tu e „bătaie cu gura“. Cuvintele tale mă dor, Roland – chiar vrei să stai acolo și să spui că n-ai știut că va fi așa?

Ea ședea în scaunul cu rotile, uitându-se în sus la el cu o curiozitate sinceră, luminoasă, iar Roland își spuse – nu pentru prima oară – că *fetele palide borâte* din lumea lui Susannah trebuie că fuseseră înși fie foarte curajoși, fie foarte proști ca să i se opună ei, infirmă în scaun cu rotile sau nu. Și, cum umblase printre ei, nu credea că răspunsul era bravura.

- Nu m-am gândit și nu-mi pasă de sentimentele tale, zise el, calm. Te-am văzut că-ți arăți dinții și am știut că vrei să

muști, aşa că ţi-am băgat o zăbală-n gură. Şi a funcționat... nu-i aşa?

Expresia ei era acum una de uimire rănită.

- Nemericule!

În loc să-i dea un răspuns, Roland luă pistolul din tocul ei, deschise butoiașul cu degetele rămase la mâna dreaptă și începu să-l reîncarce cu mâna stângă.

- N-am întâlnit niciodată unul mai arrogant ca...

- Aveam *nevoie* să muști, zise el pe același ton calm. Dacă n-o făceai, ai fi tras complet aiurea – cu mâna și pistolul în loc de ochi și minte și inimă. Dacă a fost un truc? Dacă a fost o arăganță? Nu cred. Cred. Susannah, că tu ai fost cea în al cărei suflăt stătea cuibărită arăganță. Cred că *tu* ai fost cea căreia mintea-i stătea la trucuri. Asta nu mă deranjează. Dimpotrivă. Un pistolar fără dinți nu e pistolar.

- Fir-ar să fie, eu *nu* sunt un pistolar!

El o ignoră; își putea permite să o ignore. Dacă ea nu era pistolar, atunci el era un billy-bumbler.

- Dacă ar fi fost un joc, poate că m-aș fi comportat altfel. Dar astă nu-i un joc. E...

Duse mâna teafără la frunte și o ținu acolo un moment, cu degetele deasupra tâmpilei drepte. Vârfurile degetelor, observă ea, tremurau ușor.

- Roland, ce te doare? Întrebă pe un ton scăzut.

Mâna coborî încet. Pistolarul introduce butoiașul la locul lui și puse revolverul în tocul cu care era încinsă ea.

- Nimic.

- Ba e ceva. Am văzut eu. Si Eddie a văzut. A început imediat ce am părăsit plaja. Ceva nu e bine și se agravează.

- Totul e bine, repetă el.

Ea întinse mâinile și le luă pe ale lui. Furia o părăsise, cel puțin pentru moment. Se uită îngrijorată în ochii lui.

- Eu și Eddie... asta nu este lumea noastră, Roland. Fără tine, am muri aici. Am avea armele tale, și știm să tragem cu ele, căci ne-ai învățat să facem asta destul de bine, însă tot am muri.

Noi... noi depindem de tine. Așa că spune-mi care e problema. Dă-mi voie să te ajut. Dă-ne voie *amândurora* să te ajutăm.

Roland nu fusese niciodată un om care să se înțeleagă pe sine profund sau să-i pese de asta; conceptul de conștiință de sine (dărămite acela de autoanaliză) era străin de el. Pe el îl caracteriza acțiunea – își consulta iute ființa lăuntrică, complet misterioasă, și acționa. Dintre toți, el fusese cel mai bine alcătuit, un om al căruia miez profund romantic era închis într-o cutie de o simplitate brută, ce consta din instinct și pragmatism. Aruncă și acum o privire grăbită spre interior și ajunse la concluzia că trebuie să-i spună totul. Era ceva cu el. O, da, într-adevăr! Era o problemă cu mintea, ceva la fel de simplu ca firea sa și la fel de ciudat ca strania lui viață de rătăcitor spre care îl împinsese acea fire.

Deschise gura pentru a rosti: *Îți zic eu care-i problema, Susannah, și-ți zic doar în trei cuvinte. Îmi pierd mințile.* Înainte însă de a putea începe, în pădure se mai prăbuși un copac – se prăbuși cu un uruit puternic, strivitor. De data aceasta, copacul căzu mai aproape, iar ei nu mai erau concentrați pe un test de voință deghizat în lecție. Îl auziră amândoi, amândoi auziră cronicăritul agitat al ciorilor care-l urmă și amândoi înțeleseră faptul că arborele căzuse aproape de tabăra lor.

Susannah întorsese capul în direcția sunetului, dar acum ochii ei, mari și nedumeriți, reveniră la chipul pistolarului.

- Eddie! zise ea.

Un strigăt se ridică din marea verde-crud a pădurii din spațele lor – un strigăt de furie, necuprins. Căzu alt copac, și apoi altul. Sunetul produs semăna cu un tir de mortier. *Lemn uscat*, gândi pistolarul. *Copaci morți*.

- Eddie! De data aceasta, Susannah strigă numele. Orice ar fi, e aproape de Eddie!

Mâinile ei zburără la roțile scaunului și începură greaua mișuine de a-l întoarce pe loc.

- Nu avem timp pentru asta.

Roland o prinse de subsuori și o ridică din scaun. O mai purtase în brațe înație, atunci când drumul îngreuna mersul